

DEKLARACJA JUBILEUSZOWA I KONGRESU RODZINY SZENSZTACKIEJ W POLSCE

Zbliżający się Jubileusz 100-lecia Międzynarodowego Apostolskiego Ruchu Szensztackiego jest dla Rodziny Szensztackiej w Polsce inspiracją do spojrzenia na historię Ruchu na ojczystej ziemi oraz podjęcia twórczej refleksji nad charyzmatem Założyciela, Ojca Józefa Kentenicha, oraz nad jego aktualizacją, tu i teraz. I Kongres Rodziny Szensztackiej w Polsce, spoglądając na historię Ruchu w naszej Ojczyźnie pisaną przez Boga i ludzi, dostrzegł jej wielkie bogactwo.

Pierwsze ziarna Szensztatu zasiał w glebę Polski (w jej obecnych granicach) sam Założyciel, sługa Boży Ojciec Józef Kentenich (1885–1968), przebywając przed wojną na terenach należących dziś do Polski (Kietrz, Branice, Wrocław, Buczek, Kołobrzeg, Braniewo, Reszel i inne). Ziemia warmińska, będąca wówczas częścią ojczyzny Ojca Kentenicha, zrodziła wiernego ucznia i świadka duchowej drogi Szensztatu – sługę Bożego Józefa Englinga (1898–1918).

W naszych sercach chcemy pielęgnować głęboką wdzięczność wobec Stowarzyszenia Księży Pallotynów, którego członkiem był nasz Założyciel, a które przez 50 lat (do 1964 roku) pomagało w rozwoju Szensztatu. Zachowujemy szczególnie żywą pamięć o tych Księżach Pallotynach, którzy przez długie lata służyli Ruchowi, zwłaszcza o ks. Augustynie Urbanie (1911–1989), pierwszym wydelegowanym przez Założyciela opiekunie Ruchu Szensztackiego w Polsce.

Z zadziwieniem stajemy wobec Bożej Opatrzności, która w swoich niepojętych zrządzeniach pozwoliła w obozie koncentracyjnym w Dachau spotkać się polskim kapłanom z Ojcem Kentenichem. Prowadzone dla nich przez Ojca Założyciela rekolekcje oraz jego budujące kapłańskie i apostolskie oddziaływanie zaowocowały włączeniem się niektórych z nich do Ruchu Szensztackiego. Szczególną i niezastąpioną rolę odegrał tu Kardynał nominat ks. Ignacy Jeż (1914–2008), który przez wiele lat swej biskupiej posługi był pierwszym protektorem Ruchu w Polsce.

Czujemy w sobie niezmienną wdzięczność Bogu za odwagę Założyciela i podjęcie ryzykownej decyzji wysłania do Polski 25 kwietnia 1946 r. s. M. Marianny Czerwińskiej (1905–1994) i s. M. Józefy Urban (1917–2009), a także za jego wcześniejszą prośbę, skierowaną do p. Agnieszki Kunz i p. Jadwigi Birnbach, o pozostanie w Bytomiu i Zabrze celem założenia Instytutu Pań Szensztatu. W powojennej, trudnej komunistycznej rzeczywistości Instytut Sióstr Maryi oraz Instytut Pań Szensztatu poprzez ciche, ukryte w Bogu życie i służbę innym w duchu maryjnego charyzmatu Ojca Kentenicha dokonywały nowego zasiewu życia Szensztatu.

Pionierskie, nacechowane zawierzeniem i wiernością duchowi Szensztatu zaangażowanie rozrastającej się wspólnoty Sióstr przyniosło na progu zmienionej rzeczywistości polityczno-społecznej najpierw decyzję powstania Sanktuarium, a następnie powstanie Ruchu i w efekcie jego rozwój.

Jesteśmy wdzięczni naszej Matce Trzykroć Przedziwnej za powstanie kolejnych wspólnot: Instytutu Ojców, Instytutu Księży Diecezjalnych, Związku Księży Diecezjalnych, Ligi Księży Diecezjalnych, dzięki którym zrodziły się nowe wspólnoty: Liga Rodzin i Matek, Liga Młodzieży Żeńskiej i Liga Młodzieży Męskiej, Związek Kobiet, Związek Rodzin.

Dziś, stając wobec tego bogactwa, deklarujemy naszą wierność Kościołowi zgodnie z dewizą naszego Założyciela, Ojca Józefa Kentenicha: „Dilexit ecclesiam”. Pamiętając o przeszłości, wdzięczni za otrzymane łaski, podejmujemy wyzwania związane z Jubileuszem 100-lecia powstania Ruchu Szensztackiego.

Wybierając solidarność, zaangażowanie i skuteczną współpracę jako drogi tworzenia nowego porządku społecznego i kultury inspirowanej Przymierzem Miłości chcemy wnieść swój wkład w dzieło Nowej Ewangelizacji jako Międzynarodowy Apostolski Ruch Szensztacki. „Cor unum in Patre” – zjednoczeni w sercu Ojca – chcemy uczynić ten wkład darem dla Kościoła, dlatego ufnie składamy wszystkie te plany w ręce Naszej Matki wołając: „Wsław się!”